

Henseende. Det tror jeg derfor er en Opfattelse, som er aldeles umulig i vore Dage og ikke alene umulig i den Henseende, at Straffelovgivning ikke kan være en saadan Opgave voksen, men ogsaa umulig i den Henseende, at Kirketugten, selv om man tænker sig noget saadant indført endnu, ikke vilde kunne strække sig saa vidt, at den kunde medtage denne Opgave. Det Synspunkt derimod, som jeg antager for at være det mulige, er det, at man siger: Det er ikke muligt at hæmme Utugten ved Straffebestemmelser. Alle Forsøg i den Retning have forlængst vist sig frugtesløse. Man kan læse og blade i Bøger, der indeholde Fremstillinger af Rettsinstitutionernes Historie, og man vil finde talrige Vidnesbyrd om, at dens Slags Love aldrig have hjulpet og aldrig Vidnesbyrd om, at de have hjulpet. Derfor er det altsaa, man efter min Mening maa se Sagen paa den Maade, at man siger: Det kan ikke nytte at kæmpe mod det ved Straffebestemmelser, for det lader sig ikke udrydde; det er et nødvendigt Onde. Derimod kan det Spørgsmaal opstaa, om Staten skal aldeles opgive at forsøge paa ved kontrollerende Indgriben at formindste de Ulemper som dette Onde fører med sig, eller ej. Det kan der spørges om, og det er vel egentlig ogsaa det, som Sagen for de moderne Staters Vedkommende drejer sig om. Der findes ikke saa Eksempler paa Stater, hvor man jaaledes som Tilfældet nu er med Danmark, forsøger paa ved kontrollerende Indgriben fra Statens Side at formindste de Ulemper som medføres derved, at der drives Utugt som Erhverv. Andre Stater derimod sige: Det besatte vi os ikke med, det betragte vi som liggende udenfor Statens Omraade og som faldende indenfor de privates Omraade; enhver maa se sig for selv, fort sagt ingen Kontrol. Dette er efter min Mening de eneste 2 Systemer, som ere mulige under de nuværende Forhold, og det staar nu for mig som en overordentlig betænelig Ting at opgive enhver Kontrol dermed. Der kan naturligvis tænkes forskellige Former, hvorunder den kan udøves, og naar jeg er stemt imod at foretage Forandringer i den Form, vi nu have, saa ligger det ingenlunde i, at jeg betragter det, som der gælder her til Lands, og som vi nu have, som „saare godt“, som en æret Taler har været saa god at sige, men deri, at jeg ved ikke noget bedre, og jeg har virkelig heller ikke set, under den lange Historie, som denne Sag har haft, eller blandt de mange forskellige til dels i ganske modsat Retning gaende Forslag, som man har set fremme under denne Sag; noget som forekommer mig at være bedre end det, vi

nu have. Det er det Standpunkt, jeg indtager her. Jeg mener, at for at reformere noget, maa man først og fremmest have en bestemt Forestilling om, hvor man vil hen, om hvad det bedre er, man vil sætte i Stedet for det, der nu eksisterer, og det har jeg ikke en saadan Overbevisning om, at jeg vil være med til at rive ned paa det bestaaende for at sætte noget ubestemt i Stedet, et X, som man ikke ved hvor fører hen.

Hvad de Endringsforslag, som foreligge, angaa, kan jeg kun sige, at mig forekommer det, at de stille Sagen endnu mere uheldigt, end den stod ved anden Behandling. Vel er det saa, at nogen Tvivl har man bortryddet og for saa vidt formelt forbedret Forslaget, idet det paa visse Punkter tydeligere fremgaar, hvad der er Meningen, skønt jeg naturligvis mener, at man reelt har gjort det værre. Men for saa vidt har man formelt forbedret det, som man har udtrykt sig om, hvorledes Forholdet skal være med Straffelovens § 180, om den skal blive staaende uforandret eller undergaa Forandringer. Men saa har man foretaget en anden Forandring, som den ærede Ordfører aldeles ikke ytrede noget om, og som jeg anser for at være overordentlig uheldig allerede af den Grund, at den bringer hderligere Tvivl og Usikkerhed ind med Hensyn til, hvad det egentlig er, de Herrer ville, og det er det, at man har forandret Udtrykket „Erhverv“ ikke alene i Straffelovens § 180, men ogsaa i § 182, til „Næringsvej“. Den ærede Ordfører sagde ikke et Ord om det, og derfor antog jeg, at det egentlig ikke var Meningen, at der skulde foregaa en Forandring, men at man i Grunden gik ud fra, at de Udtryk „Erhverv“ og „Næringsvej“ var det samme, at de vare Synonymmer (Ordføreren: Ja!). Ja, men naar det er den ærede Ordførers Mening, saa gælder imod dette Forslag de Indvendinger, som jeg tillod mig at fremsætte forrige Gang, nemlig at jeg, hvis det er Alvor — og jeg maa jo gaa ud fra, at det er Alvor — maa betragte det som en aldeles rimelig og uoverkommelig Opgave at gennemføre det, blot nogenlunde at straffe i alle saadanne Tilfælde, hvor denne Forseelse er begaaet. Den ærede sidste Taler (Veth) sagde jo nok, at det skulde ikke gaa saa strengt til, som Præsten prædikede; det var ikke Meningen, at man saa skulde straffe alle; det maatte Politiet om, og naar det ikke dreves for vidt og ikke gik for galt, lukkede Politiet Dørene, og at kun de Fruentimmer, som sætte det alt for meget i System og vise sig alt for meget paa offentlig Gade for at kapre Mandfolk, dem gjorde man noget. Jeg kan